

Максин Черноф

ГРУДИ

Да сам Францускиња, писала бих
о грудима, структуралистички бих се бавила
њима, деконструктивистичке груди,
грудни Гертруде Стајн у Pere-Lachaise
испод достојанственог мермера. Грудни у филму *noire*
мале су маслине, грудни Едит Пјаф
осенчене су песмом, луде грудни бесне
суботом на пијаци птица.
Тангијеве грудни умирују пејзаж,
политика брадавица (сви смо једнаки).
Пријатељ се присећа како су га дојили,
његов близанац био је претећа мрља. Али,
у Америци смо, ту су грудни
све до 1968. биле уздигнуте. Једном сам измислила
мјузикл Басби Беркли са нагим женама
које су седеле под водом за пултом
Дејвид Боуи их је засипао содом
и глечерима од сладоледа. Звучало је тако секси
али је ваздух био платонски прочишћен.
Бекет их зове сисама, то ме наводи да помислим
на кромпир, али ко грудни зове кромпирима?
Док вежбају уз пречку
плесачи Бољног театра исправљају своје грудни.
Помислиш да маштају о једрењу
а они вероватно размишљају о хлебу, о вечери,

о Шоу Игорa Злоћика (њиховог
Фила Донахјуа). На једној фотографији Пол ме је
ухватио док се облачим,
покушавам да сакријем груди, и још једна
овогодишња, на зиду, на
којој се види како се моје груди
одсликавају у сребрним наочарима. Оптужујем
их лети када цвеће прекрије баште
а оне упиру у звезде. Мачке их
имају осам, а Колет прича
о мачки која је дојила своје младе док
је њу дојила њена сопствена мајка. Замислите сцену
која личи на људску. Ту је и руска
прича о жени... али чекајте,
светла су се угасила, а Хамфри
Богарт зуре у груди Лорин Бекол
као да ће проговорити.

ИЗГУБЉЕНО И НАЂЕНО

Тражим фотографију која би ми изменила живот. Сасвим је малена и подвргнута амнезији, појављује се у рукама са покером, купонима за куповину, иснод неокренутог камена. На фотографији се види како стојим у бироу за изгубљене и нађене ствари, тражим једну старију фотографију која је тада могла да промени све. Моја прошлост ме заобилази као да је неки политичар. Витлам средством за уништавање буба, оно уништава моју збирку кутија направљену од зрна, моје детињство проведено поред стола на којем смо доручковали. Само та фотографија ми може помоћи да пронађем четрнаесторо деце коју сам изгубила, а тако личе на мене. Када назовем биро за нестала лица, они кажу: „Покушајте у бироу за изгубљене фотографије”. Имају одличну збирку. Ево једне са седмог венчања Калвина Кулица. Ево једне на којој се види како се један мушкарац пење по стени на санкама које вуку пси. Ево мог ујака Артура, оне ноћи када је купио пауна. О, фотографијо! Престани да путујеш по свету у врелом надуваном балону. Напусти посао у лабораторији за тестирање огледала. Врати ми се, дођи кући, мала лудо, пре него што схватим да могу да живим без тебе.

УБИЈ СЕ СА *OBJET D'ART*

Изабери неки тврди, обликован (а) као твоја прва возиња колима или (б) као Хичкокова јагњећа ножица, послужена за вечеру једном детективу на кога се не сумња. Или један светли *objet d'art*, (ц) као ледена кошка у чијем одсјају је сугерисана историја подвести.

Сада изабери, сасвим прецизно, сопствено чело. Тамо где твоја рука пресеца слику чела у огледалу, изненади ветар. Ако је у питању (а) твоје оруђе, осетићеш да си прегажен, али искрен; ако га изабереш (б) осетићеш се театрално; (ц), као што знаш, био је то објект коме се сам Фројд препуштао када је очајан.

Али ако се пред тобом не појави ниједан од ових објеката, размотри следећу технику: буди целат жељи милионера-кретена. Он ће ти радо препустити

ситнице, и пре него што схватиш, имаћеш могућности: Ернстов кревет са гиљотином, Пикасову жену чије су усне жилети, једног Гоју са личним анђелима, тамним и познатим.

УТОПИЈСКА ПРОДАВНИЦА ТЕЛЕВИЗОРА

Изгубили смо се међу телевизијским апаратима, чији су екрани празни као разгледнице са гробља. И док чекамо да нам поправе телевизор, расправљамо о иновацијама власника радње: једној сенци која никада не мења дужину и ширину, тест шаричистог сећања која се прилагођава свачијем узрасту.

Ко је рекао да више нема хероја? Волимо како он зарађа руке у апарате, не мислећи о личној безбедности. Те експлозије не плаше нас више од временских извештаја из других градова који нас смирују.

Уз извесно осећање непријатности каже нам да му често муштерије које умру оставе телевизор. „Ево једног који је пре десет година оставила једна удовица. Када га гледате имате утисак да перете доњи веш. Потпуно урањате. И само да вам кажем. Бољи је угашен него што смо то ми. Наследити Кадилак Севиљу, кућицу на води, празну нарцелу. Али, да ли су потребни ови предмети? Испитајте његов сточић. Таман, гладак. Погледајте антену. Нема ту кругости, опуштен, не тражи ништа.

„Наравно, овде је забавно”, додали смо, заузимајући уобичајену позу. Да, Утопијска продавница ТВ-а увек је отворена. Чак и на Бадње вече са нама се понашају као са гостима. Имела украшава апарате. Видимо насмејаног Перија Кома у свакој тачки на коју усредсредимо поглед. Аутоматски се пали и гаси, слушамо то упорно КЛИК КЛИК, знајући да му дугујемо своје животе, сваким даном нејасније и магловитије.

МАКСИН ЧЕРНОФ (Maxine Chernoff), рођена је 1952. у Чикагу. Пише поезију и прозу, објавила више збирки песама и прича. Изјавила је да пише песме у прози под утицајем Анри Мишоа и Хулија Кортасара, који стварају алтернативне универзуме, изненађујуће, баналне, глупе и истините као што је онај у којем живимо. Живи у подручју Сан Франциска, предаје креативно писање и са музетом, песником Полом Хувером, уређује часопис *New American Writing*. До сада није превеђена на српски језик.

Превод с енглеског и белешка ДУБРАВКА ЂУРИЋ